

Im Stich lassen

Sowohl nach **deutschem** (§ 221 dStGB) als auch nach **georgischem Recht** (Art. 128 gStGB) handelt es sich um ein Tatbestandsmerkmal im Rahmen eines gegen das Leben (im deutschen Recht auch gegen die körperliche Unversehrtheit) gerichteten Gefährdungsdelikts. Strafbar ist, wer eine andere Person, die keine selbstschützenden Maßnahmen ergreifen kann, in einer lebensgefährlichen Lage zurücklässt, obwohl er verpflichtet ist, der Person beizustehen, sofern er auch objektiv Hilfe leisten konnte. Damit ähnelt das „Im Stich lassen“ dem „Verlassen“ einer Person, setzt aber keine räumliche Trennung voraus und ähnelt daher mehr dem schlichten „Nicht-helfen“. Subjektiv ist nach deutschem Recht ein Gefährdungsvorsatz (kein Verletzungsvorsatz!) erforderlich. Nach georgischem Recht ist es fraglich ob Eventualvorsatz (hinsichtlich der Verletzung) erforderlich ist oder ob bewusste Fahrlässigkeit genügt. Dabei ist es in der georgischen Strafrechtswissenschaft umstritten, ob es sich um ein abstraktes oder um ein konkretes Gefährnungsdelikts handelt (in Deutschland liegt eindeutig ein konkretes Gefährnungsdelikts vor). Nach beiden Rechtsordnungen ist für das Delikt eine Garantenstellung erforderlich, welches die Vorschrift von der unterlassenen Hilfeleistung (§ 323 dStGB, Art. 129 gStGB) abgrenzt, die dies nicht verlangt. (Bhe/Mtu/Gkh)

განსაცდელში მიტოვება

როგორც **გერმანული** (გსსკ-ის 221-ე პარაგრაფი) ასევე ქართული სამართლის (სსსკ-ის 128-ე მუხლი) წარმოადგენს სიცოცხლის წინააღმდეგ მიმართულ (გერმანულ სამართალში ასევე სხეულებრივი მთლიანობის წინააღმდეგ მიმართული) საფრთხის დელიქტს. დასჯადია სიცოცხლისათვის საშიშ მდგომარეობაში მყოფი ისეთი პირის დაუხმარებლად მიტოვება, ვისაც არ აქვს შესაძლებლობა მიიღოს ზომები თავის დასაცავად, თუ მიმტოვებელს ევალებოდა მასზე ზრუნვა და ობიექტურად შეეძლო მისი დახმარება. აქედან გამომდინარე, „განსაცდელში მიტოვება“ ჰგავს ადამიანის „დატოვებას“, თუმცა არ მოითხოვს დაზარალებულთან სივრცობრივ დაშორებას. შესაბამისად, განსაცდელში მიტოვება ემსგავსება დახმარების გაუწევლობას. გერმანული სამართლის მიხედვით, სუბიექტური შემადგენლობის მხრივ საჭიროა საფრთხის შექმნის (და არა სამართლებრივი სიკეთის ხელყოფის განზრახვა) განზრახვა. ქართულ სამართალში ცალსახა არაა სამართლებრივი სიკეთის დაზიანებასთან დაკავშირებით საჭიროა არაპირდაპირი განზრახვით მოქმედება თუ საკმარისია თვითიმედოვნება. ამასთან, ქართულ სისხლის სამართლის დოქტრინაში საკამათოა განსაცდელში მიტოვება არის აბსტრაქტული თუ კონკრეტული საფრთხის დელიქტი. (გერმანიაში ცალსახად კონკრეტულ საფრთხის დელიქტად მიიჩნევა) ორივე სამართლებრივი წესრიგის მიხედვით, აღნიშნული დელიქტისთვის აუცილებელია სახეზე იყოს გარანტის მდგომარეობა, რითაც იგი იმიჯნება დაუხმარებლობისგან, (გსსკ-ის 323-ე პარაგრაფი,

სსსკ-ის 129-ე მუხლი) რომელიც არ მოითხოვს გარანტის ფუნქციის არსებობას.
(Bhe/Mtu/Gkh)